

Občasník pro mládež královéhradecké diecéze

hromosvod

5/2014

„Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“ Řím 11,29

Milí čtenáři,

prázdniny se nachýlily ke svému konci a nezbývá nám nic jiného, než zasednout do školních lavic nebo se z dovolené vrátit zpátky do práce. Všichni máme určité krásné zážitky, nové kamarády a plno věcí, které bychom ještě chtěli stihnout. Na návrat do každodenní reality se však nemusíme dívat jen jako na něco negativního, ale můžeme to vnímat i z jiného úhlu pohledu. O tom (a mnohém jiném) píše v duchovním slově týmák z Vesmíru Petr Vích.

Na následujících stránkách najdete pozvánku do nového ročníku animátorského kurzu, což je tříletý formačně-vzdělávací kurz, který pořádá Diecézní centrum pro mládež. Kromě této nabídky najdete v informacích i pozvánku na turnaj v malé kopané, na koncert nebo možnost ubytování v Hradci Králové u sester salesiánek. V reportážích se ohlédneme za akcemi, které se konaly v červnu a během prázdnin. V otaznicích života si můžete přečíst dopisy, které o prázdninách poslal otec biskup Jan mladým lidem. V této rubrice najdete také svědectví sestry Anežky Bednářové o tom, jak našla své životní povolání.

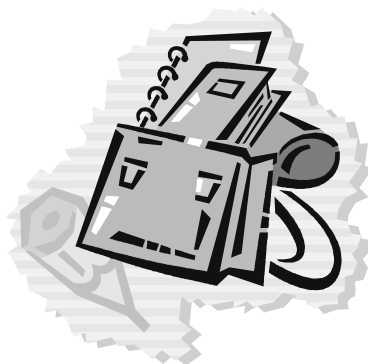
Jak jsme slibovali v minulém čísle Hromosvodu, v portrétech osobností vám představíme zástupkyni jičínského vikariátu Pavlu Šulcovou. Se zástupcem litomyšlského vikariátu Matoušem Machů se už znáte. Od letošního diecézního setkání mládeže je jeho pomocnicí Dorka Dvořáková, kterou vám představíme v tomto čísle. Dozvíte se zde mj. i to, proč se přihlásit do animátorského kurzu 😊.

Milí čtenáři, přeji nám všem, abychom začátek nového školního roku vnímali jako výzvu a novou příležitost k vykročení dál na naší cestě životem!

-mk-

Obsah pátého čísla:

Slovo redakce	2
Duchovní slovo	3
Informace, pozvánky	4
Reportáže	6
Otazníky života	11
Zástupci vikariátů.....	14

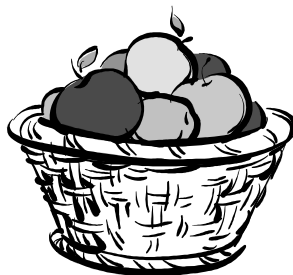

Hurá, blíží se nám škola...

„Září, září,
na léto jde stáří,
zlaté slunce září
malátně a s únavou.

Žáci, žáci,
ve slohové práci
píší, jak nám ptáci
mizí nad hlavou.

Švestky se modrají,
jablka sládnou,
podzim jde po kraji,
rybníky chladnou.“

Prázdniny se sice pomalu, ale o to jistěji blíží ke svému konci. A jak se zpívá ve známé písničce, která je v úvodu, tak na léto jde opravdu stáří. Unavené zlatavé slunce září a malátně se pohybuje po obloze, krajina se začíná zabarvovat do nádherně pestrých a sytých barev. Venku se začíná ochlazovat a letní dny se nepozorovaně mění ve dny podzimní.

A máme tu září!! To je super, že už skončily ty nechutně dlouhé, nudné, a na přeplněném koupališti strávené prázdniny. A konečně začíná škola... Opravdu? Teď si asi říkáš, že jsem spadl z Marsu. Popravdě řečeno jsem z trochu jiného Vesmíru, i když ne tak úplně neznámého. A moc dobře vím, jaké to je vrátit se po dvou měsících do školních lavic. Nicméně s prvním podzimním měsícem si nemusíme spojovat jen začátek školy. Na podzim se děje spousta dalších zajímavých věcí. Na podzim dozrávají sladká jablíčka, můžeme pouštět draka a užívat si pestrobarevné podzimní počasí. Já si naplno užívám brouzdání v „závějích“ listí.

Zkus se na školní rok podívat z druhé strany. A teď nemyslím, abys usilovně vyhlížel/a jeho konec. Vnímej nový školní rok jako další a hlavně novou příležitost, jak se posunout o kousek dál na své cestě životem. Možnost jak opět trošičku nahlédnout, a také se spolupodílet na své budoucnosti.

A třeba právě letošní rok je ten důležitý. Třeba právě ty nastupuješ do nové školy nebo to je právě naopak. Letošní rok pro tebe ve škole ten poslední a musíš se rozmyslet, co od života očekáváš dál a také co jsi ochotný/á risknout. A tak či tak, buď sám/a sebou a vše svěh šéfovi na nebesích a uvidíš, že zázraky

se dějí. Věř, že pokud po něčem opravdu toužíš, tak se to splní - jen třeba ne tak, jak sis původně představoval/a a taky ne třeba hned.

Přeji ti do nového školního roku plno radosti, úspěchů a také vytrvalosti.

Za celý spřátelený Vesmír

Petr Vích

Nevíš která bije?

● *Informace, aktuality* ●

»» Animátorský kurz

.....

Diecézní centrum pro mládež zahajuje na podzim 2014 nový Animátorský kurz.

Jedná se o tříletý cyklus formačně-vzdělávacího programu pro mládež ve věku 16-25 let. Kurz obsahuje čtyři víkendová setkání ve školním roce a pětidenní soustředění o letních prázdninách v DCŽM Vesmír. Program zahrnuje formaci skrze život ve společenství, vzdělávání v otázkách víry, v učení církve, v práci s dětmi a mládeží, přednášky, diskuse, liturgii, modlitbu, tvůrčí činnost, práci i sport. Zájemci musí splňovat tyto podmínky: být věřící, pokřtěný katolík, mít chuť a odhodlání dělat něco pro druhé a být z královéhradecké diecéze.

Přihlášky jsou ke stažení na www.bihk.cz. Řádně vyplněné (nutnou součástí přihlášky je doporučení kněze!) je třeba zaslat na adresu DCM, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, a to **nejpozději do 30. 9. 2014**.

Zahajovací setkání bude o víkendu 17. - 19. 10. 2014. Informace na dcm@bihk.cz nebo na tel.: 737 215 336.

»» Malá vikariátní kopaná

.....

S radostí Vás všechny zveme na pátý ročník Malé vikariátní kopané. Letos se pro smysl tradice uskuteční opět v **Náchodě**, a to **6. září 2014**. Zváni jsou všichni, kteří mají chuť si zahrát fotbal nebo podpořit svoje oblíbence, celá spolča i jednotlivci nejen z náchodského vikariátu.

Konec registrace týmů je v 9:00 hod., následuje rozlosování a informace. V 10:00 hod. bude oficiální začátek turnaje. Předpokládaný konec je v 15:00 hod. Registrace týmu stojí 100 Kč.

Podmínkou je minimálně 5 lidí v týmu. Vítěz samozřejmě neodjede s prázdnou. Těšíme se na Vás! Přijed'te!!

Doporučená registrace (přihláška) přes mail dawe@spelda.cz. Více informací tamtéž nebo na mob. 737 186 131.

»» Ubytování v HK

Církevní domov mládeže v Hradci Králové nabízí **ubytování studentkám SŠ, SOU, VOŠ i VŠ**. Děvčata tu najdou rodinné prostředí založené na křesťanských hodnotách, dobré podmínky pro studium, nabídku využití volného času (možnost zahrát si stolní tenis, volejbal, naučit se hrát na kytaru, tančit izraelské tance, možnost jít na místní společnou apod.) a věřící i možnost prohlubovat svůj duchovní život.

Cena pro středoškolačky je 1 150 Kč/měs. a pro studentky VŠ 2 200-2 400 Kč/měs. Více informací na www.cdmhk.cz.

»» Relikviář v naší diecézi

V září bude v naší diecézi přítomen relikviář se srdcem svatého Jana Marii Vianneye, patrona kněží. V Roce povolání diecézní biskup Jan Vokál zve všechny věřící, aby se v co největším počtu zúčastnili pobožností k uctění relikvie faráře arského. Budou k tomu tři příležitosti:

Sobota 13. září v Želivi

Ostatky budou přítomny na sedmé diecézní pouti v rámci novény k 350. jubileu diecéze a Roku povolání - během Mše svaté i doprovodného programu.

Neděle 14. září - ve 13.00 hodin pobožnost v katedrále Svatého Ducha

Biskup Jan Vokál zve všechny diecézní kněze k pobožnosti s uctěním relikvie a krátké exhortaci. Přítomen bude kromě biskupa i nynější farář z Arsu, který relikvii doprovází.

Neděle 14. září - v 15.00 hodin Mše svatá v Rokoli

Na mariánském poutním místě v Rokoli se koná 14. 9. 2014 tradiční pout', v jejímž rámci bude v 15.00 hodin Mše sv. s pobožností k sv. Janu Marii Vianneyovi a uctěním jeho ostatků.

Podrobnosti o programu putování relikviáře sledujte na diecézních webových stránkách www.bihk.cz.

»» Dvojvikariátní setkání

Zveme vás na dvojvikariátní setkání mládeže chrudimského a litomyšlského vikariátu, které se uskuteční v sobotu **18. října 2014 v Litomyšli**. Registrace odstartuje v **9 hodin u kostela Povýšení Sv. kříže**. Těšit se můžete na přednášku, hru, mši sv., čajovnu i večerní koncert. Bližší informace na www.vi-chr.webnode.cz.

Tři mušketyři po dvaceti letech

aneb Sešli jsme se na Jelení

Nebyli jsme tři, bylo nás přes dvacet. Nesešli jsme se po dvaceti letech, ale po čtrnácti měsících. Co že se to vlastně dělo? No přece vikariátní setkání mládeže pardubického vikariátu.

Sešli jsme se 6. 6. 2014 před šestou hodinou večerní u kostela Nejsvětější Trojice na Horním Jelení. Setkání jsme zahájili mší svatou, kterou sloužil P. Jan Kunert a hudbou a zpěvem doprovodila místní mládežnická kapela.

Po mši jsme se přesunuli na farní zahradu, prozkoumali, co všechno tam Hornojelenáci mají (objevili jsme např. pípu) a přišel čas pro seznámení. Místní si pro nás připravili dvě hry. Když už jsme konečně všichni pochopili princip té první, řeklo se dost. A hráli jsme druhou, která by se dala nazvat „Někam se mi podepiš“. Ta nejlepší část přišla po seznamovacích hrách.

Možná se ptáte, co byla ta nejlepší část? No přece jídlo. Čekaly nás špekáčky a nějaké další párky, chleba, hořčice, kečup a oheň. A kdo neměl chuť na slané, mohl si vybrat z několika druhů buchet.

Jsouc posilněna vuřty rozhodla se asi polovina z nás hrát fotbal. Travnatý plácek vedle fary se zdál být ideálním místem pro provozování této činnosti. Zakryli jsme trávou nášlapnou minu, několikrát zakopli míč do kopřiv, sklouzli se, natáhli se, dali pár gólů a hlavně jsme se dobře bavili.

Ti, co nehráli fotbal, seděli u ohně, klábosili, sledovali fotbalisty (a možná se jim smáli) a zpívali. Když fotbalisté už pro samou tmou neviděli míč, přidali se ke skupince u ohně, pomohli jim se zpěvem i povídáním.

Po desáté hodině jsme vyslechli ohlášky (spoustu pozvánek na různé akce o prázdninách, např. United, CSA nebo k diecézní hře GPS) a odebrali se do kostela k závěrečné modlitbě a požehnání, které udělal P. Tomáš Fiala.

Na závěr zbývá dodat, že se večer mladých vydařil a všichni jsme si ho užili. A určitě se všichni těšíme, až se sejdem v říjnu na vikariátním sportovním dnu.

Tomáš Měkota

Domácí hospicová péče

Dne 13.6.2014 se konala přednáška o domácí hospicové péči, kterou přednášela její zakladatelka v Hořicích Jana Sieberová. Přednášce předcházela mše svatá, kterou odsloužil otec Pavel Rousek, který poskytuje duševní podporu v hospicovém centru. Popravdě jsem dlouho váhala, zda se mám přednášky zúčastnit. Domnívala jsem se, že hospicová péče jde ruku v ruce s péčí v domovech důchodců, která se mi většinou vůbec nelíbí a nesouhlasím s ní. Ovšem nakonec mě má zvědavost přemohla a já se na přednášku vydala.

Paní Sieberová nám na začátku pověděla, jak se vyvíjela její kariéra zdravotní sestry a jak nesouhlasila se spousty sestřičkami ohledně jejich práce, ale i s doktory (což byl pravděpodobně ten hlavní podmět k založení hospicové péče). Vyprávěla nám o tom, jak jí práce nenaplňovala, a že ji Pán Bůh ukazoval cestu pravým směrem a podporoval ji (myslím, že v této chvíli nebyl jediný člověk na přednášce, který by doslova "nehltal" každé její slovo). Poté nám přiblížila náplň její práce, jak se starají o pacienta, že každého berou, jako součást jedné velké rodiny.

Nejvíce ze všeho mě zarazilo, že nemá "nasmlouvanou" pojišťovnu, což mě, jako studentku Všeobecné sestry překvapilo. Pochopíte, když by jste leželi v nemocnici a dostávali byste tam jednorázové pomůcky, či byste potřebovali vycévkovat apod., vše by za vás hradila zdravotní pojišťovna. Ovšem paní Sieberová vše hradí ze sponzorských darů, takže pacienti platí pouze péči a to ještě za minimální poplatek. No, podle mého názoru by mělo být více takových odvažných lidí, kteří chtějí ostatním pomáhat. Paní Jana poskytuje umírajícím ten největší dar. Pomáhá dožít v pokoji a se svou rodinu, kterou miluje. Proto bychom se za ni všichni měli modlit a pomáhat nejvíce, jak to jde.

Michaela Procházková

Cyklopout' za povolání

aneb Z Vesmíru za Královnou Vesmíru

V souvislosti s „rokem povolání“ v naší královéhradecké diecézi jsme na kole navštívili některá poutní (většinou mariánská) místa v naší diecézi.

Pondělí 28.7.: DCŽM Vesmír (Deštné v O.h. - Hora Matky Boží u Králík) 60 km

Úterý 29.7.: Hora Matky Boží u Králík - „Kopeček“ v Letohradě (kaple zasvěcená s. Janu Nepomuckému) - Nové Hrady 85 km

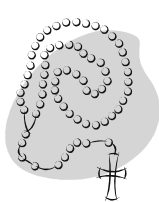
Středa 30.7.: Luže - Libice 115 km

Čtvrtek 31.7.: Libice nad Cidlinou (poutní místo spojené se sv. Vojtěchem) - Nová Paka 70 km

Pátek 1.8.: Nová Paka - Malé Svatoňovice 60 km

Sobota 2.8.: Malé Svatoňovice - DCŽM Vesmír 60 km

Na těchto místech jsme se společně modlili za mladé lidi a vyprošovali jim světlo Ducha Svatého, aby pokud možno každý z nich poznal své životní povolání.

Aby ti, které Pán zve k manželství, našli své životní partnery. Mysleli jsme i na ty, kteří povolání již našli, aby v něm vytrvali a naplnili ho. Postupně jsme se modlili za rodiny, snoubence, kněze a bohoslovce. Bylo možné připojit se jen na libovolně dlouhou část pouti. Což mnoho lidí využilo, a tak se naše sestava každý den obměňovala ☺. Po celou dobu cesty jsme měli k dispozici doprovodné vozidlo, které vezlo hlavní zavazadla a základní cykloservis, protože na kole lze transportovat jen věci velmi omezené hmotnosti a rozměrů.

A teď z pohledu účastnice: Vyjela jsem s krosnou napakovanou vším potřebným a užitečným (když se cyklista přepravuje z místa A do místa B, obvykle se při tom zahřeje, takže nutností byla hromada funkčního oblečení a jídla na doplnění vyfuněné energie) a plná očekávání jsem se přidala ke skupince na cyklostezce z Letohradu.

Můj první dojem? Kolem mě několik namakaných borců, kteří nevypadali nadšeně z malé holky na horském kole. Avšak postupem času se z nich stali milí společníci, kteří mě poučili o mém vlastním kole, o tom, jak se má jezdit a jaké dělám chyby. Poutníci už za sebou měli první úraz a muselo se na šití... (leč slečna byla statečná a příští den už zase sedla na kolo). Každopádně doprovodné vozidlo mělo zdržení v nemocnici a moje krosna byla vezena kdekým z poutníků—borců, protože já jsem byla ráda, že uvezu sebe. Tempo bylo rychlejší, než jsem zvyklá, ale v sázce byla má hrdost, takže trochu sebedestruktivního popohnání, a šlo to.

Po menším zakempení u jednoho nejmenovaného supermarketu jsme se dostali do Nových Hradů, kde pro nás rodina Víchů přichystala pěkné pohoštění. Následovala prohlídka krásného zámku a modlitba růžence v zámeckém labyrintu. Ubytování jsme byli v nově opravené faře, protože upřímně, už se nám dál (do Luže) nechtělo.

Nejdelší úsek byl následující den. O to delší, že jsme museli dojet do Luže, jak bylo naplánováno. Mnoho z nás si potom muselo prošlapat krizi na cestě.

Nicméně Luže byla pěkná zastávka. Prošli jsme krásný kostel s průvodcem a pomodlili se růžencem na růžencovém schodišti. Cesta nás dále zavedla do Kutné Hory k P. F. Foltánovi. Následovalo pohoštění na faře a prohlídka zdejšího kostela sv. Jakuba. Před koncem naší středěční cesty jsme se ještě stavili na pořádný a hlavně zasloužený dlabanec do jedné restaurace s velmi příjemnou obsluhou. Na večer jsme dojeli do Libice do poutního domu a program se různil: karty, animovaný film, šachy, sprcha nebo spánek.

Čtvrtek jsme začínali společnou mší svatou na Libici a následnou společnou snídaní na faře. A potom hurá na další putování. Začínala jsem na sobě pocítovat první dopady cyklistiky. Tělo bylo na sedle naklepáváno lépe, než nedělní řízek. A také jsem pocítovala, stejně jako všichni ostatní, déšť. Ano, vyjeli jsme do krásného deštivého dne, i když jsme čekali až do poledne, jestli fakt nepřestane. Nepřestalo. Déšť dovede být osvěžující, ale když vám do obličeje stříkají proudy vody jednak z nebe a jednak od vašeho předního kola a ze zadního kola poutníka před vámi, vy jste mokří úplně durch a through, je vám zima a víte, že máte před sebou nějakých 70 km, to teprve okusíte ducha poutě. Navíc všechno najednou strašlivě klouže, a to nejednoho cyklistu položí. U nás to položilo dva borce. Byli stateční, po pofoukání bebíček (pro ně, já bych se bez pardonu odjela domů rehabilitovat) se jelo zase dál. Museli jsme udělat zastávku v jičínské nemocnici na kontrolu sešité slečny a někteří se odpojili na lov diecézních "kešek". Soutěživci. Ten obyčejný zbytek nás byl rád, že máme chvilku na nabrání sil a doplnění energie (žížalky to jistí!). A šťastně mokří jsme poté dojeli do Nové Paky, kde jsme byli uvítáni i ubytováni rodinou Vitvarů a odebrali se na večeri do zdejší pizzerie. Tu radost z pizzy a piva, nebo čínských nudlí a malinovy ani nemusím popisovat.

Další den po mši svaté a prohlídce poutního kostela jsme nakoupili a následně na společné snídaní zpracovali mnoho jídla, taktéž i darované poutnické novopacké oplatky. Následovalo balení věcí a přesun na kolech na další místo: Rtyně v Podkrkonoší, se zastávkou u zakladatele Vesmíru (P. Pavla Rouska) na jeho faře ve Vysokém Veselí, kde pro nás bylo připravené pěkné pohoštění. To je jedna z úžasných věcí na poutích, všude vás chtějí občerstvovat (asi jsme vypadali opravdu zoufale ☺). Po menším zablouzení jsme dorazili k velmi pěkné chaloupce rodiny Janýrových, která byla místem naší večere a přespaní. Před večerí společný růženc, následně sprcha a takové ty věci, které ze zničené cyklistky mají udělat slečnu. Po kuskusu a těstovinách byl čas na vyprávění zdejšího pana faráře L. Hojného a společenské hry, které k mojí smůle byly hrány do pozdních hodin v místnosti, kde jsem se snažila, leč marně, usnout (na peci).

Ráno rychle uklidit a přesunout se na mši svatou do Malých Svatoňovic. Po načerpání vody ze zdejšího pramene a snídaně u silnice, vydali jsme se na poslední úsek naší cesty. Přes zámek (byla to fakt Pecka!) a Náchod do Polska s následným škrábáním se na Orlické hory. A myslím tím doopravdy pořádný výšlap. V jednu chvíli jsem nemohla uvěřit tomu, že vážně jedu na nejnižší převod, protože já potřebovala přehodit ještě na nižší! Samozřejmě nemusím ani psát, že to za to stálo. Ten výhled a ten pocit! Krása ☺.

Zastavení u nového obrazu sv. Anny a sjezd do Deštného zakončený děkovnou modlitbou za zdárné absolvování cyklopouti. A že bylo za co děkovat. Třešničkou na dortu bylo samozřejmě samotné pokoření Vesmíru, kde pro nás odměnou v cíli byl milý úsměv slečny Žáby.

Co říci závěrem? Byla to skvělá zkušenost, přežívání na hroznovém cukru a müsli tyčkách, nedostatek vody nebo dechu, nebo obojí, hodně vyšlapaných a ničujících kopců, noví přátelé, navštívená krásná poutní místa a projížďka pěknou přírodou či civilizací, bolavé nohy a jiné části tělní, propocené a špinavé oblečení a mnoho společných zážitků. Jsem moc ráda, že jsem se rozhodla jet, protože to mělo smysl ☺.

Andy Matyášová

Tatry 2014

Jako šestičlenná skupina jsme vyrazili od Želivského kláštera putovat na Slovensko. Stopa za stopou se objevovala za každým z nás a některé se ztrácely v prachu a kamení, zatímco zdejší kamzíci kontrolovali, kdo to prochází, když jsme míjeli Téryho chatu ve Vysokých Tatrách. Následoval průsmyk, kde se o naše záda rozbilo mnoho kapek, podobně jako na výšlapu ke Štrbskému a Popradskému plesu.

Jiné stopy se utopily v bahně Slovenského ráje, než jsme přelezli přes zdejší žebříky k vodopádům smočit hlavu a očistit boty. Během toho jsme stihli slavit mši svatou pod širým nebem, i za přítomnosti zdejších houbařů. Aby nám přitom všem nebylo příliš horko, zchladili jsme se v útrobách Bielanské jeskyně v Tatranském národním parku.

Při návratu do Čech jsme dále navštívili Vlkolínec a samozřejmě při našem cestování nechyběly halušky, vtipy a celkově pokoj Páně, který jsme každodenně čerpali nejen po cestách, ale i v Charitním domově v Dolním Smokovci.

Filip Jan Píkl

Milí čtenáři, v této rubrice si můžete přečíst dva dopisy mladým, které napsal otec biskup Jan Vokál mládeži během prázdnin. Také se zde můžete seznámit se sestrou Anežkou Bednářovou z řeholního řádu Školských sester de Notre Dame, která působí v Hradci Králové. Ve svém svědectví vypráví o tom, jak ji Bůh vedl na cestě k řeholnímu životu.

Červencový dopis mladým

Milí mladí přátelé,

„křesťan bez Matky Boží je sirotek. A také křesťan bez Církve je sirotek. Křesťan potřebuje tyto dvě ženy, dvě matky, dvě panny: Církev a Matku Boží. A pokud si chcete otestovat správnost svého křesťanského povolání, je třeba se ptát: Jak je to s mým vztahem k těmto dvěma Matkám?“ To řekl papež František při svém letním setkání s mládeží z římské diecéze ve vatikánských zahradách, před tamní Lurdskou jeskyní. S Církví i s Pannou Marií tedy musíme ve svém životě počítat, protože nám byly Bohem dány jako velký dar, přirozená cesta k Němu.

Mateřství Panny Marie se velmi projevuje právě při volbě povolání - víme, jak moc je povolání dítěte ovlivněno vedením rodičů. *„Matka Boží nás doprovází k definitivní volbě povolání, protože ona doprovázela svého Syna na cestě Jeho poslání, která byla tak tvrdá a bolestná. Ona nás doprovází pořád,“* řekl papež František.

Rád bych, aby slova Svatého otce zasáhla i Vás, mládež z hradecské diecéze. Povolání se vždy odvíjí od společenství - rodiny, farnosti, řehole a podobně. Když se ptáme, jaké je naše místo ve světě, musíme se zároveň ptát, jaké je naše místo v Církvi. A prvním, kdo nás uvádí do vztahů s ostatními, je právě matka. Pán Ježíš nám sám daroval svoji matku Marii ve chvíli, kdy trpěl na kříži, dal jí velkou moc k tomu, aby nás chránila a vedla k Bohu jako svoje děti, aby nám byla průvodkyní k Němu.

Těžko bychom nacházeli vyrovnané vztahy v rodině Božích dětí, pokud bychom vedle Matky, která nám byla Bohem dána, chtěli žít jako sirotci.

Ze srdce Vám všem žehnám, abyste takovými sirotky nikdy nebyli!

Váš biskup Jan

Srpnový dopis mladým

Milí mladí přátelé,

křesťanskému povolání musíme vždycky podřídit celý život, každé svoje rozhodnutí a každý skutek. Nemůžeme si nechat „něco pro sebe“ nebo rozlišovat chvíle, které patří světu a Bohu. Pak bychom nemohli říci, že své povolání žijeme a uskutečňujeme. Evangelium našeho Pána vede k radikální změně života, nenechává v člověku kámen na kameni. Každý pokřtěný je povolán k dokonalosti života a tím ke svatosti. „Bud'te dokonalí, jako je dokonalý Váš nebeský Otec,“ čteme v Matoušově Evangelii (Mt 5,48).

Kardinál Tomáš Špidlík v úvaze nad tímto úryvkem v knize Prameny světla připomíná, že dokonalost života není výsadou řeholníků: „První mniši neměli ani v úmyslu založit nějaký zvláštní stav. Chtěli prostě vzít Evangelium doslova.“

Ano, povolání jsou různá. „Každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře, v jaké je chtěl Kristus dát.“ (Ef 4,7) Někteří křesťané jsou povoláni ke služebnému kněžství či řeholnímu životu, jiní k manželství, výchově dětí a k dalším stavům. Žádnému z povolání však nikdy nesmí chybět snaha o dokonalost. A cesta k dokonalosti vždy vede skrze kříž. Bez odříkání a bez duchovního boje není svatosti. Na cestě potkáváme velké množství překážek, sráží nás bezpočet našich vlastních hříchů. Jak však připomíná kardinál Špidlík, „posledním z démonů“ je nebezpečí zastavit se v pokroku. Naším cílem tedy nesmí být nějaký konečný stav, kdy „už“ budeme svatí. Naším úkolem je nikdy se nezastavit a neustat v úsilí o dokonalost života.

Všem Vám ze srdce žehnám, aby se Vám to právě v tom Vašem křesťanském povolání stále dařilo.

Váš biskup Jan

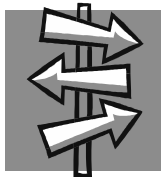
Moje cesta k povolání

Pocházím z moravské, myslím, dost nábožensky založené rodiny. Jako děti jsme téměř každý den chodily do kostela. Od mých šesti let u nás bydlela prateta, která sloužila až do svého stáří jako hospodyně na faře. Byla velmi zbožná. Silně ovlivnila naši výchovu, zvláště náboženskou. Nejvíce si uvědomuji, že nás naučila milovat církev. Modlila se, aby jednomu z nás, osmi sourozenců, Pán daroval povolání. Povolání dostali všichni. Sedm k manželství a jedna k zasvěcenému životu.

Dalším důležitým vlivem na mé povolání byl kněz v naší farnosti. Během dvanácti let se ze tří vesnic vydali na cestu ke kněžství čtyři kluci a pro řeholní

život se rozhodlo pět děvčat. Jistě nebylo působení tohoto kněze jediným vlivem, ale jsem dodnes vděčna za krásnou liturgii, kterou jsme mohli prožívat, a pak za jeho pastorační péči o jednotlivce.

Třetím vlivem nebo spíš ukazatelem na křižovatce byly Příchovice (jezdily tam tehdy skupiny mladých z celé republiky). Tam se mi nejvíce otevřely oči pro rozpoznání cesty a schopnost vydat se s vírou za Pánem. Ale chtěla bych ještě trochu popsat boj, který se ve mně odehrával.

Už od 13 - 14 let jsem brala vážně dvě možnosti povolání. Manželství a nějakým způsobem zasvěcený život. Když mě napadla myšlenka na zasvěcený život, bála jsem se náročnosti. Tak jsem si myslela spíš na manželství. Ale sem tam přicházely dost silné impulsy, které mě přitahovaly k myšlence na zasvěcený život. Až jednou na nějakém setkání mluvil přítomný kněz (bylo mi tehdy asi dvacet let) o povolání. Řekl, že Boží volání je tiché, jemné, nepatrné, nevnučuje se, jen nabízí. A že ho může slyšet jen ten, kdo má otevřené srdce. A jestli někdo toto volání uslyší, má jít Pánu vstříc. Byla jsem tím velmi zasažena. Cítila jsem, jakoby mi někdo říkal: „Ano, to je tvá cesta.“ Ačkoliv jsem tehdy byla velmi bázlivá, šla jsem za tím knězem a řekla mu, že poznávám a slyším jasně Boží volání. Ptala jsem se, co mám dělat. Vyjmenoval mi různé sestry, ke kterým bych se mohla přihlásit, ale nakonec mi řekl, jestli se přece jen nechci vdát. A to mě trochu překvapilo. Možná poznal, že je potřeba, aby ještě něco dozrálo.

Další léta byla hledáním. Jako bych utíkala před hlasem, který mě vybízel k bezvýhradnému vydání se Pánu. Přesvědčovala jsem se, že manželství je má cesta. A udělala jsem pro to i určité kroky. Výsledkem byl však nepokoj, který jsem se snažila zahnat. Jak rozlišit správnou cestu? Právě tehdy měly velkou roli Příchovice. Celý ten proces nebyl tak rychlý. Nerozhodovala jsem se ze dne na den. Ověřovala jsem si správnost směru. Vždy, když jsem ale udělala krok k vydání se Pánu, naplňovalo mě to úžasným pokojem a radostí. Nakonec došlo k definitivnímu rozhodnutí.

Otázka konkrétního způsobu zasvěcení nebyla pro mne tak důležitá. Věřila jsem, že když je to Pánovo volání, že se postará i o konkrétní způsob. První nabídku, která mi zvláštním způsobem přišla do cesty, jsem rozpoznala vírou jako Boží vůli. Jen malou pochybnost v mém srdci opět pomohly ujasnit Příchovice a pak už se rozvíjelo dobrodružství s Pánem. Je třeba dodat, že když se řekne dobrodružství s Pánem, tak se tím nemyslí „procházka růžovým sadem“, ale vědomá vydanost a nasazení pro Boží plán.

Dorka Dvořáková

VĚK: Skoro i právně zodpovědný

BYDLIŠTĚ: Jedna malinkatá roztomilá vesnička

VIKARIÁT: Litomyšl

ŠKOLA: Gymnázium Polička

OBLÍBENÝ CITÁT: Dej a bude ti dáno, přej a bude ti přáno.

CO MI UDĚLÁ RADOST: Radost mi udělá dobře odvedená práce, čas strávený se spoustou mých skvělých a střelených přátel, či po namáhavém dnu tichá procházka přírodou doprovázená tichou modlitbou.

OBLÍBENÉ ZVÍŘE: Tak v tomhle mám jasno, na sto procent říkám kráva, je to skvělé, krásné a užitečné zvíře, ale protože mi ji tatínek nechce pořídit, tak dost často mluvím o psovi rasy landseer, ale toho mi taky tatínek nechce dovolit.

OBLÍBENÁ BARVA: červená protože je divoká, modrá protože je opak červené, bílá jelikož nemá chybu a černá protože je tajemná

CO JSI DĚLALA O PRÁZDNINÁCH?

Zahájení mého „odpočinku“ proběhlo na animátorském kurzu, který jsem si skvěle užila a hned bych si ho zopakovala 😊. Pokračovala jsem spolu s kamarády týdenním stanováním po česku, odkud jsem si přivezla krásné koťáko. Nejčastěji na něj voláme „Prevíte!“ - je to velmi zlobivý kocourek. Nezapomněla jsem ani na brigádu a samozřejmě CSA v Třešti.

JSI VE TŘETÍM ROČNÍKU ANIMÁTORSKÉHO KURZU. DOPORUČILA BYS JEJ NAŠIM ČTENÁŘŮM? PROČ?

Samozřejmě 😊, tento kurz bych doporučila každému, kdo chce poznat nové, aktivní, kreativní, zajímavé, zábavné, přátelské, milé, chytré, trochu i střelené a obětavé lidi. Zároveň tak uděláte něco pro ostatní, v místě svého bydliště i mimo něj, pozná lépe sám sebe, rozšíří si možnosti spolu s obzory, prohloubí si svůj vztah s Bohem a posílí jej. Radím každému, kdo o tomto kurzu uvažuje, ať neváhá a jde do toho. Nebude litovat, alespoň já nelituji a vnímám toto mé rozhodnutí jako velmi přínosné a pozitivní.

Pája Šulcová

VĚK: 19

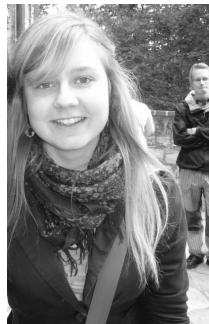
BYDLIŠTĚ: Nová Paka

VIKARIÁT: Jičín

ŠKOLA: V září nastoupím na 3. LF UK na obor všeobecná sestra

RADOST MI UDĚLÁ: Když se na mě někdo usměje 😊

JAKÉ MÁŠ KONÍČKY? CO RÁDA DĚLÁŠ?

Nejradši hraju na kytaru ať už s naší scholou nebo kdekoli tím udělám někomu radost. Také chodím zpívat do chrámového sboru. Ve volném čase mě baví jezdit na kole nebo chodit přírodou, číst knížky...

MÁŠ NĚJAKÝ NEZAPOMENUTELNÝ ZÁŽITEK Z PRÁZDNNIN? PODĚL SE S NÁMI O NĚJ.

Obrovským zážitkem, ale hlavně povzbuzením pro mě byla charismatická konference, jejímž zahraničním hostem byl letos P. René-Luc z Francie, mladý kněz, který spolupracoval s Danielem Angem v evangelizační škole Jeunesse-Lumière,. Věnuje se především mládeži a cestuje do různých zemí světa, aby vydal svědectví mladým lidem o svém setkání s Kristem.

Jeho slova se mě hodně dotýkala, zvláště když mluvil na pátečním večerním programu výhradně k nám mladým. Vystupoval hodně otevřeně a jeho naléhavou výzvou bylo pravidelné setkávání se s Ježíšem v modlitbě a mnoho dalšího, o čem by se dalo dlouze psát... Protože tady na to všechno není dostatek místa, doporučuju vám přečíst si jeho autobiografickou knížku s názvem Vychoval mě gangster nebo francouzsky rozumějícím jedincům poslechnout si jeho přednášky na youtube 😊.

V ZÁŘÍ NASTUPEJŠ NA NOVOU ŠKOLU. TĚŠÍŠ SE TAM? CO OD NÍ OČEKÁVÁŠ?

Do školy se celkem těším, tyhle prázdniny jsou na mě obzvláště dlouhé, i když jsem toho za tu dobu mnoho nestihla. Obavy mám z toho, že jako každý rok

budu po prázdninovém nicnedělání naprosto vygumovaná a budu se třeba špatně chytat. Vlastně to všechno bude zase velká změna, takže to bude asi dost náročný, ale věřím, že jestli mě tady Pán chce mít, tak se to nějak zvládne. A co od ní očekávám? Třeba že ze mě udělá dobrou zdravotní sestru, která nebude dělat lidem z odběru krve modřiny a bude na všechny moc hodná 😊.

*Milý Bože,
když se budeš v neděli
v kostele dívat,
ukážu ti své nové boty.*

Janek

(z knihy Děti píší Bohu)

Vydává Diecézní centrum pro mládež, Velké náměstí 32,
500 03 Hradec Králové, tel. 495063421, e-mail: dcm@bihk.cz
Toto číslo připravili: Marie Kohlová, Ludmila Horáčková a Jakub Klimeš.